

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια καὶ ἑνιάκοντα καὶ δεκαοκτώ,
νάσαι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅκτω φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Νοεμβρίου δεκάτη,
νέα γίνονται κράτη.

Χίλια τετρακόσα καὶ σαρανταένα,
Στέμματα Καيسάρων ποδοπατημένα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.— Τὸν Κάϊζερ τὸν εἶδες;

Φ.— Τὸν εἶδα, σύντροφέ μου...
ἔμεινε δίχως Θρόνο· σ' τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

Π.— Μέσα σ' τῆς καταιγίδες
τὸν Κάϊζερ τὸν εἶδες;

Φ.— Τὸν εἶδα, Περικλέτο... μ' ἕνα ζουρλομανδύα
πῆγε σ' τὴν Ὀλλανδία.

Τὸν εἶδα τὸν φονιᾶ,
ποῦκανε τὸν ντουνηῖ
νὰ κολυμπήσῃ σ' αἷμα.

Τοῦ κόσμου τὸν μπαμπούλα
τὸν εἶδα μία νοῦλα
καὶ μόνον δίχως Στέμμα,

Κι' αὐτὸς ὁ φουκαρῶς
μέσα σ' τὴν καταιγίδα
ὑπέστη συμφορὰς
μεγάλας παρ' ἐλπίδα.

Ποιὸς πίστευε καὶ ὁ Κάϊζερ, ὁ Καῖσαρ τῶν Καيسάρων,
ποῦθελε νάσαι τοῦ παντὸς δεσπότης ἄρον ἄρον,
καὶ σ' τὸ νόμά του λούφαζε περίτρομος ἡ σφαῖρα,
πῶς μόνος ἀλλὰ Γαλλικὰ θὰ τῷ στριβε μὴ μέρη,
καὶ θὰ πλανᾷτ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ χωρὶς Ἐπιτελεῖα
καὶ τόσους Σακαράκηδες καὶ τόσα μεγαλεῖα;

Φίλε μου καὶ ἀγαπητέ,
ποιὸς ἐπίστευε ποτέ
πῶς θὰ καταντοῦσε Κόμης ὁ τὸ Σύμπαν ἐξεγείρας,
σὰν νὰ λέμε μ' ἄλλους λόγους ἀπὸ Δήμαρχος κλητήρας;

Μία τέτοια συμφορὴ
φέρει κλάμματα καὶ γέλοια.
Τέτοιο κάζο, τέτοιο χάλι
μοῦ γανόγει τὸ κεφάλι.

Μετὰ τὸν δεινὸν ἀγῶνα
ἔμεινε χωρὶς Κορώνα,
καὶ τοῦ φόρου ἀν' ψηλὸ
καὶ τὸν πῆραν σ' τὸ ψιλό.

Π.— Τὸν Κάϊζερ τὸν εἶδες, βοὲ Φασουλῆς ζευζέκη;

Φ.— Τὸν εἶδα καὶ τὸν βλέπω... νάτος ἐμπρὸς μας
(στέκει).

Πήγαινε παραπίσω
καί θά τὸν προσφωνήσω.

**Ὁ Φαουλῆς τῶν Ἀθηνῶν
στὸν ἑκπτώτον τῶν Γερμανῶν.**

Βρὲ Κάϊζερ, σοῦ φώναζα, δὲν βάζεις ἄλγη γινῶσι;
γιὰ τόσαις κακουργίαις σου δὲν ἔχεις μετάνοιώσει;
Βρὲ Κάϊζερ, σοῦ φώναζα, βόγγους θυμάτων ἄκου,
ὅμως ἐσὺ τοῦ κακού,
ἤθελες σώνει καὶ καλὰ νὰ κοσμοκρατορήσης
κι' ὅλος ὁ κόσμος νὰ γενῇ τῶν Χοεντξόλλερν κτῆσις.

Τέτοιο κακό δαιμόνιο γιατί νὰ σὲ πειράζῃ;
πῶς τῇ σφαγῇ δὲν σταματᾷς;
γιατί σ' ἄρέσει νὰ κυττᾷς
τὸν κόσμο νὰ σπαράζῃ;

Σοῦ φθάν' ἡ τόση δύναμις καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
γιατί μ' ὀνειράτα πλανᾷς τὸ πνεῦμα σου τὸ πλόνο;
Μήπως ὁ Νέρων μέσα σου μετεμψυχώθη τάχα,
καὶ θέλεις αἷμα νὰ ρουφᾷς
καὶ σὰν μιὰ τίγρις νὰ τρυφᾷς
εἰς αἵματα μονάχα;

Τέτοια σοῦ φώναζα κι' ἐγώ, μὰ σὺ, τοῦ κόσμου μπό-
δὲν πέρνεις ἀπὸ λόγια, (για,
κι' ἔρριχνες λάδι στὴ φωτιὰ
κι' ἀναβε τὸ καμίνι,
ὥς ὅτου σοῦ καναν ταῦτις
ὅτὸ τέλος τελατίνι.

Ἡ μεγαλομανία σου, σκιᾶτρο τρομακτικό,
δὲν εἶχε πλέον ὄρια,
μὰ σήμερα;... μὴ λησμονῇς καὶ τὸ Λατινικό:
οἷς τράνσιτ μούντι γκλόρια.

Ποῦ νῦν ὁ μέγας Κάϊζερ, ὁ Καῖσαρ ὁ μακάριος;
ποῦ κάθε Σακαράκας σου καὶ κάθε Καγκελάριος;
Ποῦ νῦν οἱ σιδηρόφρακτοι τῶν Πρώσων κολοσσοί;
τὰ πάντα ματαιότης,
καὶ μάλιστα σὰν σκέπτεσαι νὰ γίνῃς μόνος σὺ
τοῦ Σύμπαντος δεσπότης.

**Μετὰ τὸν λόγον τοῦ Φαουλῆ
κι' ὁ Περικλέτος ἔτσι μιλεῖ.**

Ἔτσι, Κάϊζερ, σὲ θέλω,
νὰ φορῇς ἡλὸ καπέλο.
γιὰ σπαθιὰ νὰ μὴ φοιᾷται,
νᾶσαι κόμης δημοκράτης.

Ὅλους τοὺς Ἐπιτελεῖς σου μὲ τῆς ἄγριας των μού-
ποῦ καθόλου δὲν μ' ἄρῃσουν, (ραις,
νὰ τοὺς δοῦμε νὰ φορέσουν
τῆς ψηλοκαπελαδοῦραις,

κι' ὅλοι νὰ φωνάζουν οὔρρα
ἢ ψηλοκαπελαδοῦρα.

Τόσης δόξης δὲν ἔμειναν ἴχνη,
μόνος κι' ἔρημος τώρα πλανᾷσαι,
οὐβόλους αἵματος κόσμος σοῦ ρίχνει
καὶ φωνάζει: κατάρατος νᾶσαι.

Τὸ δικό σου θαρροῦσες τὸ ξίφος
τοῦ παντὸς πῶς τρομάζει τὰ πλήθη,
κι' ὁ πολὺς κι' ἀνυπόφορος τύφος
ἦταν πέτρα στοῦ κόσμου τὰ στήθη.

Τί τρομάρα μὲ σένα τὸν Προῶσο,
πανικός σὲ μιὰ μόνη ματιὰ,
καὶ μὲ λόγους παχεῖς κάθε τόσο
τῶν ἀνθρώπων χαλοῦσες ταῦτις.

Ὅλα τώρα μιὰ τέφρα, μιὰ σκόνη,
ἓνα πούφ, κατρακύλισμα, πιῶσις...
ἔτσι πάντα στὸν κόσμο τελειώνει
ὁ μέγανυχος κόμπος τῆς γλώσσης.

**Κι' ἄλλη τοῦ Φαουλῆ
προσφωνήσις τρελλῇ.**

Σὺ, ποῦ γύρευες φρενήρης καὶ τὴν κοσμοκρατορία,
δὲν ἐδιδάσθης ποτέ σου καμμιὰ πρόχειρ ἱστορία
γιὰ νὰ δῇς πῶς ὅταν ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπερεξάλλους
θέλει νὰ σιδηροδέσῃ τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους,
κατὰ φυσικὴν ἀνάγκην συμμαχοῦν μικροὶ μεγάλοι,
καὶ τοῦ τρίβουνε τὴ μούρη καὶ τοῦ σπάζουν τὸ κεφάλι;

Τί μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος;... μὰ τὴν ἄν ἔχῃς μάτια
κύτταξε πῶς κατήντησαν τοῦ Πότοδαμ τὰ Παλάτια.
Βλέπε καὶ τὸν Ἀψβοῦργο σου... καθένος τὸ νοικτεῖρει
κι' αὐτὸν τὸν κακομοῖρη.
Κι' αὐτὸς γιὰ Στέμνια φόρεσε ἡλὸ καπέλο πρώτης
καὶ μπράτσο μὲ τὴν Ζίτα του περνᾷ σὰν ιδιώτης.

Ὅποιους θρόνους λαϊκὴ σαρώνει τοικυμιά,
καὶ στοὺς σκηπτούχους Καῖσαρας ἔπεισ' ἐπιδημία,
ὁποῦ γεννᾷ παράξενη μετ' ὁτομαλὸ τοὺς τρέλλα
καὶ γιὰ Κορόναις λαμπεραῖς φοροῦν ἡλὸ καπέλα.

Καὶ καμψόαις ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας,
Ἐθνη καὶ Οἰκονομίας νέα Τράπεζα μεγάλη
μὲ κεφάλαια σπουδαῖα καὶ μὲ δυνατὸ κεφάλι.
Ἰδρυταὶ τῆς Ἐμπειρίαις καὶ Μισοῦλης διεισδύνει,
πρώτης Ναυτικός καὶ τοῦτος, πρώτης Ναυτικοί κι' ἐκεῖ-
Καὶ αὐτὸς ἐγκαινιάσθη μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν [νοί.
καὶ μ' εὐχὰς πόλλας πρὸς δοῶσιν καὶ πρὸς προόδον τα-
[χείαν.